

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ 7^{ον} ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΛΑΝ

[Συνέχεια]

«Ἐγὼ οὐδαμῶς ἐκ τούτου συνεκινήθην. Ἐχὼ τὴν καρδίαν νηυχρὰν καὶ παγωμένην, ἢ μᾶλλον νομίζω, ὅτι δὲν ἔχω πλέον καρδίαν.

»Ὅπως δὴποτε ἡ ἀπόφασις ἐγένετο.

»Ὤκτειρόν με, Βέρθα μου. Ὁμοιάζω πλοίαρχον ἀπωλέσαντα τὴν πυξίδα τοῦ ἐν πλήρει Ὁκεανῷ. Ἦδη πλέω εἰς τὴν διάκρισιν τῆς τύχης.

»Περὶ ἐμὲ οἱ ἄλλοι εἶναι χαρίεντες, ἢ δὲ χαρὰ τῶν μὲ παροργίζει.

»Ὁ Βινίκ, ὁ φίλος μου Βινίκ, ὁ ἵπποκῆμος μου μὲ τὴν μακρὰν κόμην, θὰ φέρῃ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ.

»Εἶναι δυσειδὴς καὶ ὅλος ἄκομψος. Μοὶ ἔρχεται νὰ γελῶ ὡς ἄνθρωπος, ἐν τούτοις θὰ ἐνυμφεύωμαι αὐτὸν μετ' ὅσης εὐχαριστήσεως θὰ νυμφευθῶ τὸν κόμητα.

»Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς μου βλέπεις ποία ἡ κατὰστάσις τῆς ψυχῆς μου Δὲν εἶναι ὄντως ἀσθενής;

»Ἡ μήτηρ μου φαίνεται ἀπαθὴς ὡς συνήθως, ἐνδομύχως ὅμως εἶμαι βεβαία, ὅτι χαίρει ὑπερβαλόντως.

»Ἐφοβεῖτο μήπως διέπραττα τὴν ἀφροσύνην νὰ νυμφευθῶ τὸν ἐξαδέλφον μου Κορεντίνον, ἀνῆλθε δὲ μέχρις ἐβδόμου οὐρανοῦ ὅτε ἤκουσε τὴν συγκατάθεσίν μου.

»Τὴν ἱεροτελεστίαν θὰ τελήσῃ ὁ Πανιερώτατος ἱεράρχης.

»Πότε;

»Ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Τὸ εἶπεν ἡ μήτηρ μου. ὦ, φρίκη! Τόσον ταχέως θὰ ἐκτελεσθῇ ἡ κατ' ἐμοῦ καταδικαστικὴ ἀπόφασις;

»Μ' ὅλα ταῦτα δὲν βλέπω τὴν ὑπόθεσιν τελείως τετελεσμένην.

»Καὶ ἐν τούτοις συγκατετέθην.

»Καὶ ὅμως δὲν παρεδόθην ἔτι.

»Μεταξὺ τῶν χειλέων καὶ τοῦ ποτηρίου νομίζω ὅτι θὰ παρεμπέσωσι πλέον τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν καὶ ὅτι ἀπρόοπτον τι κώλυμα θὰ καταστρέψῃ τὰ σχέδια τῆς μητρὸς μου καὶ τοῦ εὐνοουμένου της.

»Ἡ ταλαίπωρος κεφαλὴ μου διατελεῖ ὡς ἐν ἀβύσσῳ.

»Σοὶ ἐπαναλαμβάνω, ὠκτειρόν με, Βέρθα μου, καὶ συμβούλευσόν με καίτοι εἶναι ὀλίγον ἀργά.

»Κλείω τὴν ἐπιστολήν μου.

»Ἡ ἀμαξοστοιχία διέρχεται τῶν Βὰν τὴν ἐνδεκάτην.

»Πλησιάζει ἡ δέκατη.

»Ἀνάγκη ὁ ταλαίπωρος Βινίκ νὰ σπεύσῃ.

»Ἀπάντησόν μου ἀμέσως. Γράψον μοι ὅ,τι θέλεις.

»Εἶμαι θανασίμως τεθλιμένη. Ὑποστήριξόν με. Σὲ ἀγαπῶ καὶ ἀφοσιούμαι εἰς σὲ ὡς ὁ θνήσκων πρὸς τὴν ζωὴν.

»Διατί λέγω τοῦτο;

»Μοὶ φαίνεται τὸναντίον, ὅτι ἂν ἀπέθνησκον θὰ παρήρχοντο πάντα τὰ δεινὰ μου.

»Ἡ Καικιλία σου.»

Ἐκρυσσε τὸν κώδωνα.

— Ὁ Βινίκ εἶναι κάτω; ἠρώτησε τὴν Σωσάννην.

— Ναί, δεσποινίς. Εἶναι εἰς τὰ μαγειρεῖα.

— Πήγαινε νὰ τον καλέσης.

Καὶ ἀπελθούσης τῆς θαλαμηπόλου ἔγραψεν ἐν τάχει ἐτέραν ἐπιστολήν:

»Ἀγαπητὴ μοι ἐξαδέλφη,

»Ἐξ ὅσων εἶδα, ἠννόησα ὅτι ἔχεις καλὴν καρδίαν καὶ εὐγενῆ αἰσθημάτα.

»Ἡ φοβερά δυστυχία ἡ προσβαλοῦσα ἡμᾶς δύναται ν' ἀποσοβῇ διὰ τῆς γενναιοφροσύνης σου.

»Σοὶ ἀποστέλλω ἐγκλείστως τὰ ἔγγραφα τοῦ πατρὸς σου, ἅτινα ὡς ἐκ θαύματος ἀνευρέθησαν. Πιστεύω, ὅτι δι' αὐτῶν θὰ ἐπανακτήσης μέρος τῆς περιουσίας σου.

»Καίτοι δὲν συμμεθεῖξα τῆς καταστροφῆς τοῦ, θέλω οὐχ ἥττον νὰ ἐπανορθώσω ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοὶ τὸ ἀδίκημα διὰ τοὺς ἀτυχεῖς, οἵτινες δὲν δύναται νὰ πράξωσι τοῦτο.

»Θὰ μοὶ εἴπῃς ἀκριβῶς τί ἀπωλεσας, καὶ θὰ σοὶ δώσω ὁλόκληρον τὸ ποσόν.

»Σοὶ προσφέρω πρὸς τούτοις ἀδελφικὴν φιλίαν, ἐλπίζω δὲ, ὅτι δὲν θ' ἀποκρούσης τὴν τεινομένην σοὶ φιλίαν χεῖρα.

»Συγχωρήσατε τοὺς ἄλλους.

»Θὰ ἔλθω νὰ σὲ ἴδω μετ' οὐ πολὺ, ἐλπίζω δὲ νὰ σὲ εὕρω ὑγιᾶ.

»Σὲ φιλῶ τρυφερώς.

»Ἡ ἀγαπῶσα σε ἐξαδέλφη

»Καικιλία δὲ Φοντερόζ.»

Ἐθῆκεν ἐν φακέλλῳ τὰ ἔγγραφα καὶ τὰς ἐπιστολάς τοῦ Νοέλ Τρελλὰν καὶ ἐπέγραψε τὴν ἐπιστολήν:

Πρὸς τὴν δεσποινίδα

Ζουάνναν Τρελλὰν

Ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου

εἰς Ἑλβέν.

Ὁ Βινίκ ὀρθίος ὀπισθεν τῆς κυρίας τοῦ ἠτένιζεν αὐτὴν συμπαθῶς.

— Βινίκ, εἶπεν ἡ νεῆνις.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Θὰ λάβῃς ἵππον τῆς ἐκλογῆς σου.

— Μάλιστα, δεσποσύνη.

— Ἀκουσον λοιπόν.

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Θὰ ὑπάγῃς εἰς Βὰν. Πόση ὥρα χρειάζεται;

— Ὅσον θέλετε, δεσποσύνη.

— Πρέπει ἡ ἐπιστολὴ αὕτη νὰ φθάσῃ τὴν ἀμαξοστοιχίαν ἐντὸς μιᾶς ὥρας.

— Θὰ φθάσῃ ἐνωρίτερον.

— Καλῶς. Ἐπανερχόμενος θὰ διέλθῃς ἀπὸ τὸ Ἑλβέν. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σπεύσῃς.

— Ὁχι, δεσποσύνη.

— Θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Νικὸλ.

— Μάλιστα, δεσποσύνη.

— Θὰ ζητήσης νὰ ἴδῃς νέαν κυρίαν ἀσθενοῦσαν ἐκεῖ.

— Μάλιστα, δεσποσύνη.

— Πρέπει νὰ ἴδῃς τὴν ἰδίαν, ἀκούεις; Θὰ εἴπῃς κρυφίως εἰς τὴν Νικὸλ, ὅτι σὲ στέλλω ἐγὼ διὰ νὰ δώσῃς αὐτῇ σπουδαῖοτατα ἔγγραφα. Ἄν ἡ Νικὸλ κοιμᾶται θὰ τὴν ἐξυπνήσης ἐν ἀνάγκῃ. Ἄν ἡ νέα κυρία εἶναι βαρύνως ἀσθενής, θὰ δώσῃς τὰ ἔγγραφα ταῦτα τῇ Νικὸλ παρακαλῶν αὐτὴν νὰ τα φυλάξῃ προσεκτικῶς καὶ νὰ μὴ τὰ δείξῃ εἰς κανένα εἰμὴ μόνον εἰς τὴν ἀσθενῆ. Ἡννόησες;

— Μάλιστα, δεσποσύνη.

— Πήγαινε λοιπόν, καλὲ μου Βινίκ.

Καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Εἶσαι καλός, εἶπεν αὐτῷ.

— Ὁχι ὅσον ὑμεῖς, δεσποσύνη, ἐφέλισεν ὁ ἵπποκῆμος ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα τῆς Καικιλίας.

— Πρόσεξε μὴ χάσῃς καθ' ὁδὸν τὰς ἐπιστολάς, εἶπεν ἡ δεσποινίς δὲ Φοντερόζ ἐγειρομένη.

Ὁ Βινίκ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Καλλίτερα νὰ μὲ κάμουν κομμάτια, εἶπε. Μὴ φοβῆσθε, δεσποσύνη.

Τοῦ Βινίκ ἀπελθόντος, ἡ Καικιλία εἶπε καθ' ἑαυτὴν:

— Ἦδη ἔχω ἡσυχον τὴν συνειδήσιν.

— Μετὰ ἐν τέταρτον, ὁ πεταλωτὴς τοῦ Πενοῦ Κουσαῖκ, ὅστις ἐπανάρχετο ἐκ Πορτιγούεν, ἐνθα εἶχε γευματίσει παρὰ τινι συναδέλφῳ αὐτοῦ καὶ πῖε οὐκ ὀλίγον, εἶδε μακρόθεν ἵππον τρέχοντα ἀπὸ ρυτῆρος.

Ὁ ἵππος διῆλθε πλησίον τοῦ δρομαίως. Ἐπ' αὐτοῦ εἶδεν ἱππέα κύπτοντα τὴν κεφαλὴν ἰσχνὴν καὶ ὑψηλὴν.

Ὁ Κουσαῖκ ἀπορρίψας τὸν πῖλον καὶ τὴν βακτηρίαν τοῦ ἤρξατο τρέχων πρὸς τὸ σιδηρογυεῖόν τοῦ, ἐνθα ἀφίκετο τρέμων σύσσωμος.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ οἰκοδέσποινα.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶδα τὸν διάβολον μὲ μὲν νεράϊδα ποῦ ἔτρεχαν σὰν τὸν ἄερα. Αὐτὸ δὲν εἶναι καλὸν σημάδι.

Καὶ ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἐναντίσθη δι' ἡγιασμένου ὕδατος.

Ἡ κυρία μαρκησία δὲ Φοντερόζ
ἐφ' Πανιερώτατ' Β.,

«Πανιερώτατε,

»Ἡ φίλῃ, δι' ἧς ἡ ὑμετέρα Πανιερότης με τιμᾷ καὶ τὴν ὁποίαν θεωρῶ πολυτιμότητην, μοὶ δίδει τὴν τόλμην νὰ σᾶς ἀνακοινώσω γεγονὸς σπουδαιότατον.

»Χάνω τὴν μονογενῆ μου θυγατέρα.

»Νυμφεύεται

»Ἡ ὑμετέρα Πανιερότης γνωρίζει ὅτι ἀποχωρίζομαι τῆς προσφιλοῦς θυγατρὸς μου μετὰ θλίψεως καὶ σπαραγμοῦ καρδίας.

»Τούλάχιστον ἐξεπλήρωσα τὸ καθήκον μου δίδουσα αὐτῇ σύζυγον ἄξιον αὐτῆς, τὸν κόμητα Ροζέ δ' Ἀμβαρές.

»Ἡ καταγωγή του εἶναι εὐγενὴς καὶ ἀρχαία· ἡ οἰκογένειά του ἐκτιμᾶται πολὺ ἐν Μεσημβρίᾳ.

»Ἐλπίζω ὅτι θὰ εὐδοκήσητε νὰ εὐλογήσητε τὸν γάμον, ὅστις θὰ τελεσθῇ τὸ τελευταῖον δεκαπενθήμερον τοῦ Νοεμβρίου.

»Ἡ ὑμετέρα Πανιερότης θὰ ὀρίσῃ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ δεχθῇ νὰ τελέσῃ τὸ μυστήριον καὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν εὐλογίαν τοῦ Ὑψίστου ἐπὶ τῶν νεονύμφων.

»Τὸ ἐπ' ἐμοί, Πανιερώτατε, παρηγοροῦμαι ἐν ταῖς θλίψεσί μου ἀναλογιζομένη ὅτι ἐλευθέρᾳ μένουσα θὰ ἀφιερῶ τὸν βίον μου εἰς ἀγαθοεργίας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς ὑμετέρας Πανιερότητας.

»Δεχθῆτε, Πανιερώτατε, τὴν ἔκφρασιν τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ὑποταγῆς μου.

«Μαρκησία Ὀλυμπία δὲ Φοντερόζ
τὸ γένος δὲ Φοντενάκ»

«Υ. Γ. Ἡ ὑμετέρα Πανιερότης θὰ ἔμαθεν ἐκ φήμης τὰς δυσχερεῖς εἰδήσεις περὶ τῶν δυστυχῶν Κερανδᾶλ τοῦ Πενοῆ. Ἀγνοῶ κατὰ πόσον εἶναι ἀληθὴ τὰ θρυλλούμενα· ἐν τούτοις εὐλογῶ τὸν Θεὸν ὅτι ἐξέλιπεν ἡδὴ διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου ὁ μεταξὺ ἡμῶν καὶ ἐκείνων μεμακρυσμένος δεσμός»

Ἡ μαρκησία ἐκλείει τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἐν ὑπερμεγέθει φακέλλῳ ἐσφράγισεν αὐτὴν διὰ σπραγγίδος φεροῦσης τὰ οὐκ ὀσημα τῶν Φοντερόζ καὶ Φοντενάκ καὶ κατεκλίθη ἵνα κοιμηθῇ ἐν ἡσυχίᾳ ἔχουσα ἐλευθέραν τὴν συνειδήσιν.

Ὁ κόμης Ροζέ δ' Ἀμβαρές
ἐφ' Μωῦσεϊ Βλοῦνερ.

«Ἀγαπητὴ κύριε,

»Ἐπὶ τέλους! ἡ ὑπόθεσις ἔληξεν αἰσίως. Ὁ γάμος τελεῖται μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας. Ὑπάρχει βεβαίως Θεὸς διὰ τοὺς κατεστραμένους.

»Περιουσία βασιλική! Σύζυγος λατρευτή. Τὰ πάντα ἐξαίρετα.

»Ὅσα ὁμως ἐπισημειώθη!

»Οὐδὲν μοὶ εἶναι ἤδη εὐκολώτερον τοῦ νὰ συντηρήσω τὰ ὑπάρχοντά μου πληρώων τὰ χρέη μου διὰ τῶν οἰκονομιῶν τῆς μαρκησίας ἢ δανειζόμενος δι' ἐν ἡ δύο ἔτη ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων.

»Θὰ τὰ εἴπωμεν.

»Μὴ εἶσαι πολὺ ἀπαιτητικὸς εἰς τὰς συμφωνίας, σκέφθητι δὲ ὅτι θὰ ἦμαι πελάτης σου εἰς τὸ μέλλον.

»Εἶμαι νομίζω καλὸς πελάτης.

»Σὲ παρακαλῶ νὰ διέλθῃς τοῦ μεγάρου μου εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγκισῶ καὶ νὰ ἴδῃς τὸν θαλαμηπόλον μου Λεόντιον. Εἶναι τῆς ἐμπιστοσύνης μου. Θὰ ὑπάρχωσιν ἔτι δανεισταὶ τινες, τοὺς ὁποίους σὲ παρακαλῶ νὰ ἐξωφλήσῃς. Θὰ λογαριασθῶμεν βραδύτερον.

»Σὲ εὐχαριστῶ.

«Κόμης Ροζέ δ' Ἀμβαρές».

Πρὸς τὸν κύριον

Ἀλφρέδου, (ράπτῃν)

Ὀδὸς Εἰρήνης

εἰς Παρισίους.

«Φίλε μου,

»Νυμφεύομαι μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας.

»Πέμψον μοι, σὲ παρακαλῶ, ὅ,τι μοὶ ἀναγκαιοὶ παρὰ τῇ μνηστῇ μου. Ἰδοὺ ἡ διεύθυνσις:

»Κόμητα δ' Ἀμβαρές, εἰς τὸν πύργον Σαιν-Ζιλδᾶς, διὰ Βάν, εἰς Μορβιάν.

»Χαῖρε.

«Κόμης Ροζέ δ' Ἀμβαρές»

«Υ. Γ. Μὴ βραδύνῃς. Ὅ,τι ἀναγκαιοί. Ἐννοεῖς!»

Ὁ Ροζέ ἐσφράγισε τὰς ἐπιστολάς του ἀλλὰ δὲν ἐκοιμήθη ὡς ἡ μαρκησία.

«Ἐπιτετα συνέχεια».

*Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὁ Ἀνσέλμος ἔπεσεν ἀναίσθητος· ἂν ἐκ τοῦ τρόμου ἢ ἐκ τοῦ ἄλγους, ἀγνοοῦμεν... βεβαίως ὁμως ἰσχυρώτατα ἦσαν ἀμφότερα.

Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο κίτρινον, ὡς τὸ τοῦ ἱκτετικοῦ· τὸ μετωπὸν του, πελιδνὸν ἐκ τῶν κτυπημάτων· τὰ χεῖλη του, ψυχρὰ καὶ φρικιδῶντα... ἀπὸ δὲ τοῦ τραύματος ἀνεπήδα πορφυροῦν τὸ αἷμα... ὅπερ ἀπεδείκνυνε ὅτι ἀρτηρία τις εἶχε κοπῇ.

Οἱ θεαταὶ ἔρρηξαν φοβερὰν κραυγὴν καὶ ἐκδιᾶσαντες τὴν στρατιωτικὴν γραμμὴν ὤρμησαν τρέχοντες πρὸς τὸν πεσόντα. Ὁ Ρογῆρος, ρίψας περὶ αὐτὸν τὸ βλέμμα, εἶδεν ὅτι μεγάλως ἰδίως κατέβαλον προσπαθείας νὰ πλησιάζωσιν αὐτὸν οἱ συνωμόται, καὶ ἐφοβήθη ὅτι κακὰ κατ' αὐτοῦ ἐβυσσοδόμουν. Ὅθεν πλησιάζας πρὸς τὸν μάρτυρά του, εἶπεν αὐτῷ:

— Σώσατέ με νῦν, γενναῖε ἱππότη, ἢ ἐχάθην.

— Τί συμβαίνει; καὶ τί σᾶς ἔκαμε νὰ δυσπιστῆτε εἰς τὴν πίστιν τῶν Σικελῶν; εἶπεν ἐρυθρίασας ὁ Ἰορδάνης τῆς Ἀγγαλῶνος.

— Ἡ πίστις καταπατήθη... διατὶ ἐξέβιασαν τὴν στρατιωτικὴν γραμμὴν; Σᾶς λέγω ὅτι θὰ μὲ δολοφονήσωσι, καὶ εἰσθε ὑπεύθυνος διὰ τὴν ζωὴν μου ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τοιαύτην ἀτιμίαν! Πηδήσατε ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἵππου μου. Ὁ Σαῦρός μου μὲ ἔσωσεν ἀπὸ μεγαλειτέρων ἔτι κινδύνων.

Ὁ Ρογῆρος, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀναβολῆς, διὰ καταπληκτικοῦ πηδήματος, πάνοπλος ὡς ἦτο, ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἵππου, ὃν ὁ κύριός του, διὰ τῶν πτερνιστήρων καὶ τῶν φωνῶν, ὤθησε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἀραιότερον ἐφαίνετο τὸ πληθος.

Πάντες, ἰδόντες τὴν κατ' αὐτῶν ἐπερχομένην ἐκείνην θύελλαν, παρεμέρισαν ἀμέσως.

Πολλοὶ ἔπεσαν χαμαί, καὶ ἡ πτώσις τῶν ὑπῆρξεν αἰτία ὅπως πέσωσι καὶ ἄλλοι ἐπ' αὐτῶν... Οὕτω δὲ τὸ πεδὶον ἀφέθη ἐλεύθερον, καὶ ὁ γενναῖος ἱππὸς δὲν ἐβράδυνε νὰ φέρῃ τοὺς ἀναβάτας ἐκτὸς παντός κινδύνου.

Ὅτε ἐπλησίασαν εἰς τὴν πύλην τοῦ Βενεβέντου, τὴν τότε καλουμένην τοῦ Καύσωνος, ὁ Ρογῆρος, ὅστις ἔνεκα τῆς ταχύτητος τοῦ ἵππου, δὲν εἶχε δυνηθῇ ν' ἀρθρώσῃ λέξιν, ὠλίσθησεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ τείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὸν κόμητα Ἰορδάνην εἶπεν αὐτῷ:

— Κόμη, ἀποχαιρετίζω ὑμᾶς... Γινώσκω καλῶς ὅτι αἱ εὐγενεῖς πράξεις οὐδεμιᾶς ἔχουσιν ἀνάγκην ἀμοιβῆς, ἀμείβουσαι αὐταὶ ἑαυτάς, ἐν τούτοις, μάθετε ὅτι εἰς ὑμᾶς ὀφείλω τὴν ζωὴν καὶ ὅτι χαίρω μεγάλως ἐκφράζων ὑμῖν...

— Τί λέγετε, κύριέ μου; εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ Ἰορδάνης, δὲν θέλετε νὰ φέρω ὑμᾶς εἰς τὸν βασιλέα;

— Οἱ καιροὶ βιάζονται, κόμη, καὶ ἔχω νὰ πράξω πολλὰ ἀκόμη... δὲν δύναμαι...

— Ἀλλὰ, μὲ συγχωρεῖτε, ποίου εἶδους εἶναι αὐτὴ ἡ πρὸς τὸν Μαμφρέδην πίστις σας; Γινώσκετε τοὺς προδότας, καὶ δὲν θέλετε νὰ τοὺς ἀποκαλύψετε;

— Δὲν δύναμαι. Ὅ,τι μοὶ ἐπετρέπετο νὰ εἰπῶ, τὸ εἶπον. Ἡ σιωπῇ μου προέρχεται ἐκ συνδυασμοῦ τοιούτων συμβάντων, ὥστε καὶ ἐγὼ αὐτός, ὁ ὁποῖος αἰσθάνομαι ὅλον τὸ βάρος τῆς φοβερᾶς αὐτῶν πραγματικότητος, μόλις πιστεύω εἰς αὐτά. Τοῦτο μόνον, παρακαλῶ, νὰ εἰπῇτε αὐτῷ, ὅτι ἐφόνευσά τὸν ἀχρειότερον τῶν προδοτῶν του. Μένουσιν ἀκόμη πολλοὶ ἄλλοι, καὶ νὰ προφυλάσσεται... ἄς δυσπιστῇ εἰς ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐμπιστεύεται περισσότερο... διότι ὁ ἔσχατος κίνδυνος ἀπειλεῖ αὐτόν...

— Ἡ σωτηρία λοιπὸν τοῦ βασιλέως μου ἀπαιτεῖ νὰ μὴ σᾶς ἀφίσω νὰ φύγετε...

— Ὅχι, ἱππότη... θὰ μὲ προσεβάλ-
λετε μεγάλως, χωρὶς νὰ ὠφελήσετε τὸν